

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci Ž., so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou T., so sídlom v B., v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. T. K., proti žalovanej B. K., nar. X., bývajúcej vo V., o zaplatenie 81,03 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4 C 245/2011, o dovolaní Z., so sídlom v P., IČO: X., zastúpeného JUDr. A. M., advokátom so sídlom v S., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 7. júna 2012 sp. zn. 12 Co 40/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

*Okresný súd Svidník platobným rozkazom z 18. augusta 2011 č. k. 7 Ro 129/2011-34 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu sumu 77,71 Eur so 6 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 43,04 Eur od 19.10.2005 do zaplatenia, zo sumy 34,67 Eur od 19.2.2006 do zaplatenia, zmluvnú pokutu 3,32 Eur, trovy konania 16,50 Eur a trovy právneho zastúpenia 86,43 Eur na účet právneho zástupcu žalobkyne, alebo aby v tej istej lehote podala odpor s odôvodnením. Žalovaná prevzala platobný rozkaz 22. augusta 2011 ako to vyplýva z doručenky na č. l. 35 spisu. Oznámením z 30. augusta 2011 vstúpil vedľajší účastník na strane žalovanej do konania a súd mu 28. novembra 2011 prostredníctvom jeho právneho zástupcu doručil platobný rozkaz, proti ktorému podal 5. decembra 2011 odpor. Následne prvostupňový súd nariadil vo veci pojednávanie a rozsudkom z 21. februára 2012 č. k. 4 C 245/2011-71 **zrušil predmetný platobný rozkaz**, návrh žalobkyne **zamietol**, účastníkom náhradu trov konania nepriznal a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania 115,78 Eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa*

sa žalobou domáhala voči žalovanej zaplattenia sumy 81,03 Eur s príslušenstvom z titulu zmluvy o pripojení, uzavretej medzi právnym predchodcom žalobkyne (S.), a žalovanou, na základe ktorej S., poskytoval žalovanej telekomunikačné služby. S., svoju pohľadávku neskôr postúpil na terajšiu žalobkyňu. Vedľajší účastník na strane žalovanej po vstupe do konania namietal uznanie premlčaného záväzku zo strany žalovanej pri uzatváraní dohody o splátkach z 2. júla 2010. Okresný súd v rozsudku skonštatoval, že táto zmluva bola v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka uznaním premlčaného záväzku, pričom dlžník nebol dostatočne uzrozumený o tom, že uznáva premlčaný záväzok. Uznanie záväzku bolo obsiahnuté v dohode o uzavretí splátkového kalendára, ktorý formulár bol vopred pripravený pre dlžníka a dlžník nemal možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť jeho obsah. Uznanie premlčaného záväzku vytvára značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pretože 10-ročnú premlčaciu lehotu súd priznáva len v osobitných prípadoch podľa § 110 Občianskeho zákonníka. Nebolo preukázané, že pri podpise uznávacieho prejavu si žalovaná bola vedomá, že uznáva premlčaný dlh. Predĺženie premlčacej doby na základe pochybného uznania znamená neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Po vznesení námietky premlčania nároku žalobkyne súd na túto námietku premlčania zo strany dlžníka prihliadol a návrh zamietol.

Krajský súd v Prešove uznesením zo 7. júna 2012 sp. zn. 12 Co 40/2012 na odvolanie žalobkyne predmetný rozsudok okresného súdu zrušil. Mal za to, že vec bola právoplatne skončená vydaním platobného rozkazu, ktorý žalovaná nenapadla odporom, preto nebol dôvod na vydávanie rozsudku v už skončenej veci. Poukázal na ustanovenia § 72 (správne malo byť uvedené § 172) ods. 1, § 173 a § 174 ods. 2 O. s. p. Vychádzal zo zistenia, že odpor proti platobnému rozkazu podal vedľajší účastník, ktorý nebol osobou oprávnenou na podanie odporu, pretože toto právo má len žalovaná. Keďže ona takýto úkon neučinila v lehote 15 dní odo dňa doručenia jej platobného rozkazu, platobný rozkaz sa zo zákona nezrušil (§ 174 ods. 2 O. s. p.), ale nadobudol účinky právoplatného rozsudku (§ 174 ods. 1 O. s. p.). Nebol teda dôvod na pokračovanie v konaní a vydanie rozsudku, keďže vec bola skončená v skrátanom konaní vydaním platobného rozkazu, ktorý nadobudol právoplatnosť.

Predmetné uznesenie krajského súdu napadol dovolaním vedľajší účastník na strane žalovanej. Žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vyjadril názor, že ak vedľajší účastník vstúpi do konania v dobe, kedy ešte platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť, má rovnaké práva a povinnosti ako hlavný účastník, na strane ktorého vystupuje. Má teda i právo na podanie odporu s lehotou plynúcou

mu od doručenia platobného rozkazu, teda samostatne a nezávisle od lehoty plynúcej žalovanej. Ak odvolací súd považoval odpor vedľajšieho účastníka za odpor podaný neoprávnenou osobou, postupoval v rozpore s cieľmi Európskej únie pri zabezpečení vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa deklarovanej v čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 a 47 Charty základných práv EÚ, ale aj v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Takýto nesprávny postup súdu znemožnil realizáciu procesných práv vedľajšieho účastníka, ktoré sú mu priznané v občianskom súdnom konaní, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Krajskému súdu tiež vytýkal nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, ktoré považoval za stručné a arbitrárne. Ďalej namietal platnosť a účinnosť Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznani záväzku z 2. júla 2010, na základe ktorej žalobkyňa tvrdila, že jej nárok nie je premlčaný. Napokon nesúhlasil s argumentom žalobkyne, že vedľajší účastník nemôže v konaní účinne vzniesť námietku premlčania.

Žalovaná sa k dovolaniu vedľajšieho účastníka písomne nevyjadrila.

Žalobkyňa sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu vedľajšieho účastníka stotožnila s názorom odvolacieho súdu vyslovenom v jeho rozhodnutí a žiadala dovolanie zamietnuť. Odpor vedľajšieho účastníka považovala za podaný oneskorene a neoprávnenou osobou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas osoba oprávnená na tento procesný úkon, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel k záveru, že dovolanie v predmetnej veci nie je dôvodné.

Keďže predmetom dovolacieho konania je rozhodnutie, ktoré bolo vydané formou uznesenia, prípustnosť dovolania proti nemu treba posudzovať podľa ustanovenia § 239 O. s. p. Keďže dovolaním bolo napadnuté zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, možno konštatovať, že takého uznesenie nemožno podriaadiť pod žiaden z dôvodov prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 239 ods. 1, ods. 2 O. s. p. a preto dovolanie podľa tohto zákonného ustanovenia nie je prípustné. Vo výroku, ktorý bol dovolaním napadnutý totiž nejde o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1, písm. a/, písm. b/ O. s. p.), a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania,

pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky

Prípustnosť dovolania v preskúmavanej veci teda prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. (t. j. ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. dovolateľ nenamietal a nezistil ich ani dovolací súd. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ však namietal, že súd postupoval v rozpore s cieľmi Európskej únie pri zabezpečení vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa deklarovanej v čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 a 47 Charty základných práv EÚ, ale aj v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ, že takýto nesprávny postup súdu znemožnil realizáciu procesných práv vedľajšieho účastníka (priznaných mu platnou právnou úpravou), čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Krajskému súdu tiež vytýkal nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, ktoré považoval za stručné a arbitrárne.

So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd skúmal, či zrušením rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd odňal žalobkyni možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ a tiež aj to či je jeho odôvodnenie dostatočne odôvodnené.

Z obsahu spisu je vyplýva, že platobný rozkaz v predmetnej veci bol vydaný 18. augusta 2011 pod č. k. 7 Ro 129/2011-34; žalovanej bol doručený 22. augusta 2011. Dňa 30. augusta 2011 vedľajší účastník súdu oznámil, že vstupuje do konania, súd mu doručil platobný rozkaz 28. novembra 2011 a odpor proti nemu podal vedľajší účastník 5. decembra 2011. Na základe odporu vedľajšieho účastníka proti platobnému rozkazu Okresný súd vo Svidníku (vyššie citovaný) platobný rozkaz rozsudkom z 21. februára 2012, č. k. 4 C 245/2011-71 zrušil, návrh zamietol, účastníkom nepriznal náhradu trov konania a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu v sume 115,78 Eur do troch dní.

Pre posúdenie otázky, či v predmetnej veci súdy svojím postupom odňali vedľajšiemu účastníkovi možnosť konať pred súdom treba v prvom rade zaujať stanovisko **k otázke účinnosti jeho vstupu do skráteného (rozkazného) konania ako aj k otázke jeho následného oprávnenia (práva) na podanie odporu smerujúcemu proti platobnému rozkazu.**

V zmysle platnej právnej úpravy sa ako vedľajší účastník môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O. s. p.). Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 O. s. p.). Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 3 O. s. p.). V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O. s. p.).

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že vedľajšie účastníctvo je teda **formou spoločenstva účastníkov** v občianskom súdnom konaní. Vedľajší účastník je osoba odlišná od účastníka samotného, ktorá sa zúčastňuje konania z dôvodu, že chce pomôcť zvíťaziť v spore niektorému z účastníkov (sporných strán). Zmyslom vedľajšieho účastníctva je „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov. Vedľajší účastník je motivovaný víťazstvom

v spore toho účastníka, ku ktorému pristúpil. Táto motivácia je daná buď právnym záujmom vedľajšieho účastníka na takomto výsledku konania, o ktorý ide spravidla vtedy, ak rozhodnutím bude vo svojich dôsledkoch dotknuté jeho právne postavenie (práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva), alebo je v zmysle ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p. daná predmetom jeho činnosti, ktorým je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Z ustanovenia § 93 ods. 3 O. s. p. („Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh.“) možno vyvodiť, že tretia osoba sa stáva vedľajším účastníkom v okamihu, keď dôjde súdu jej oznámenie, že vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov. To však neznamená, že tieto účinky nastávajú vždy v každom konaní, resp. v každom štádiu konania. Vzhľadom na vyššie uvedený zmysel vedľajšieho účasti (pomocť zvíťaziť v spore niektorému z účastníkov), treba ustanovenie § 93 ods. 3 O. s. p., pokiaľ ide o vznik účinkov vedľajšieho účasti, vykladať tak, že **účinky vzniku vedľajšieho účasti môžu nastať len v takom konaní, v ktorom sa môže naplniť jeho obsah a účel. Takýmto konaním môže byť zásadne len sporové konanie.** To však neplatí napríklad pre také štádium sporového konania, v ktorom súd rozhoduje v tzv. skrátanom (rozkaznom) konaní, ktorého výsledkom (formou rozhodnutia) je platobný rozkaz. Skrátané konanie v porovnaní s obvyklým priebehom reálneho sporového konania vykazuje výrazné odlišnosti, keďže sa realizuje bez nariadenia pojednávania a bez vykonania dokazovania. Akcentovaná je tu rýchlosť a hospodárnosť konania a vo vzťahu k žalovanému zásada „bdelym patrí právo“. Pokiaľ žalovaný v tomto štádiu konania nevyvíja žiadnu procesnú aktivitu (platobný rozkaz sa vydáva spravidla bez jeho vypočutia, len na základe skutočností uvádzaných žalobcom a žaloba sa doručuje až spolu s platobným rozkazom, ako tomu bolo aj v preskúmvanej veci), a teda žalovaný v tomto štádiu konania neuplatňuje svoje procesné práva, nemôže tak procesne účinne urobiť ani subjekt, ktorý oznámi súdu, že vstupuje do konania na jeho strane ako vedľajší účastník. Nemôže sa teda naplniť zmysel vedľajšieho účasti, ktorým je „pomoc v spore“. Táto pomoc sa môže najskôr prejaviť až keď bude proti platobnému rozkazu podaný odpor (porovnaj Občanský soudní řád, Komentář, I. díl, Panorama Praha 1985, str. 421).

Z chápania tzv. skrátaného konania, ktorého výsledkom je platobný rozkaz, ako zjednodušeného konania umožňujúceho rýchle, hospodárne a účinné vymáhanie nesporných peňažných nárokov, t. j. nárokov, ktoré nie sú predmetom žiadneho právneho sporu, vychádza i právo EÚ, a to Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 zo dňa

12. decembra 2006, ktorým sa zavádza konanie o európskom platobnom rozkaze (ďalej len „Nariadenie o európskom platobnom rozkaze“). V tomto nariadení sa inak výslovne uvádza, že nenahrádza ani neharmonizuje (a teda nespochybňuje) existujúce mechanizmy vymáhania nesporných nárokov podľa vnútroštátneho práva (bod 10 úvodnej časti).

Konanie nadobudne povahu sporového konania vo vlastnom zmysle slova až včasným podaním odôvodneného odporu žalovaným, v dôsledku čoho sa platobný rozkaz zrušuje a súd nariadi pojednávanie. I keď zákon vyžaduje odôvodnenie odporu, neupravuje žiadne náležitosti tohto odôvodnenia. S prihliadnutím na účel občianskeho súdneho konania, ktorým je spravodlivá ochrana práv, treba preto podmienku odôvodnenia odporu považovať za splnenú už jednoduchým vyjadrením nesúhlasu s povinnosťou uloženou platobným rozkazom. Až po takomto jednoduchom a účinnom procesnom úkone žalovaného, ktorým urobí uplatnený nárok sporným (odporuje mu), môže byť naplnený zmysel a obsah vedľajšieho účastníctva, pomáhať v konaní hlavnému účastníkovi a podporovať ho s cieľom prispieť k ochrane jeho práv (v prípade vedľajšieho účastníctva podľa § 93 ods. 2 O. s. p.) prípadne aj svojich vlastných práv plynúcich mu z hmotnoprávných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (v prípade vedľajšieho účastníctva podľa § 93 ods. 1 O. s. p.).

Vyššie uvedené znamená, že **oznámením tretieho subjektu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného v štádiu skráteného (rozkazného) konania, nenastávajú účinky vzniku vedľajšieho účastníctva tohto subjektu.** Vylučuje to zmysel a účel inštitútu vedľajšieho účastníctva v spojení so zmyslom a účelom inštitútu skráteného konania. **Neprichádza preto do úvahy podanie odporu proti platobnému rozkazu takýmto subjektom.**

Realizáciou ochrany spotrebiteľa, zaručenej právom EÚ, je v skrátenom konaní ustanovenie § 172 ods. 9 O. s. p., podľa ktorého ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Prípadné nerešpektovanie tohto zákazu súdom nemožno riešiť neprípustným (princípu del'by moci odporujúcim) vytváraním nových procesných pravidiel meniacich zmysel inštitútu vedľajšieho účastníctva. Je vecou zákonodarcu, aby zvážil rozšírenie ochrany spotrebiteľa v skrátenom konaní napr. zavedením inštitútu prieskumu platobného rozkazu v spotrebiteľskej veci obdobne ako túto možnosť upravuje už spomínané Nariadenie o európskom platobnom rozkaze.

So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že vstupom Z. podaním doručeným 30. augusta 2011, **nenastali účinky vzniku jeho vedľajšieho účastníctva v**

tomto štádiu konania, z ktorého dôvodu ani nenadobudol oprávnenie (právo) na podanie odporu proti platobnému rozkazu.

Aj v prípade, ak by napriek vyššie uvedenému mal byť tretí subjekt považovaný za vedľajšieho účastníka na strane žalovaného už v štádiu skráteného konania, **nebol by oprávnenou osobou na podanie odporu proti platobnému rozkazu.** Právo podať odpor proti platobnému rozkazu, t. j. právo urobiť uplatnený nárok sporným, má v zmysle § 174 ods. 2 O. s. p. výslovne len odporca (žalovaný). Ide o významné dispozičné oprávnenie žalovaného naplňajúce jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania (zásadu dispozičnú). Iba žalovaný rozhoduje o tom, či podaním odporu odstráni platobný rozkaz ako formu rozhodnutia vo veci samej a bude pokračovať v konaní podľa prejednávanej zásady a zásady kontradiktórnosti. Pokiaľ by sa priznalo právo podať odpor aj vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného, došlo by tým k popretiu tohto dispozičného práva žalovaného. Na rozdiel od odvolania (majúceho suspenzívne a devolutívne účinky) má totiž podanie odporu okamžité a nezvratiteľné účinky – zrušuje sa ním platobný rozkaz (§ 174 ods. 2 veta prvá O. s. p.). V prípade podania odporu vedľajším účastníkom, ak by sa mu priznalo takéto právo, by sa zisťovanie stanoviska žalovaného stalo bezpredmetné. Žalovaný by už totiž účinky podaného odporu nemohol zvrátiť a v dôsledku toho by sa stalo nepoužiteľným aj ustanovenie § 93 ods. 4 tretia veta O. s. p., v zmysle ktorého ak úkony vedľajšieho účastníka odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností. Súd by už nemal priestor na žiadnu úvahu.

Vzhľadom na uvedené treba prisvedčiť záveru odvolacieho súdu, spočívajúcim v tom, že ZDRUŽENIE nebolo oprávnené na podanie odporu, lebo „nie je účastníkom konania v tomto konaní“, resp. že „procesná úprava právo podať odpor priznáva výslovne len odporcovi“ (odvolací súd).

Uvedený výklad dovolacieho súdu sa neprieči rozhodovacej praxi najvyššieho súdu. (viď aj uznesenie NS SR z 30. októbra 2013 sp. zn. 6 Cdo 357/2012).

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.

Dovolací súd nepriznal úspešnej žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní jej trovy spojené s vyjadrením jej právneho zástupcu k dovolaniu,

nepovažoval za trovy vynaložené na účelné bránenie práva (§ 142 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : *Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.*

V Bratislave 22. januára 2014

JUDr. Daniela Švecová, v r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová